

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

မြသန်းတင့်
ပါရဂူ

ခုတီယာအကြိမ်

ဆရာမြသန်းတင့်
ကွယ်လွန်ခြင်း လေးနှစ်မြောက်
အမှတ်တရ ထုတ်ဝေသည်။ ။

အမှာ စကား

မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်သွားသည် မှာ လေးနှစ်လေးမိုး ရှိသွားပြီ။ မြသန်းတင့်သည် စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ နီးပါးမျှ ရေးသားသွားခဲ့သည်။ မကွယ်လွန်မီက စာနယ်ဇင်းများ စွာတို့၌ အဆက်မပြတ် စာရေးသားသည်။ ။ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ လည်း စာနယ်ဇင်းများ ၌ သူ ရေးသားခဲ့သော စာများကို တွေ့နေရတုန်း ရှိသေးသည်။ သူရေးသော စာများမှာ အပေါ်စာများ လည်း မဟုတ်ပေ။ စာအမျိုးအစားလည်း စုံသည်။ သူ့ဝတ္ထုများ ထဲက တချို့ကို နိုင်ငံခြား ဘာသာဖြင့်လည်း ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေကြသည်။ ။

ယင်းသို့အားဖြင့် မျက်မှောက် စာပေလောက ကောင်းကင်ပြင်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပဆုံး ကြယ်တစ်လုံး ဖြစ်နေသည့် အတွက် ယင်းကြယ်တာရာ ကြွေကျသွားသောအခါ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာစာပေလောက အတွက် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်သွားချိန်၌ မြသန်းတင့်အကြောင်း

ဆောင်းပါးစာတမ်းများ ပလူပျံ့အောင် ထွက်လာကြသည်။ မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်သွားသည့် အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြသော စာရေးဆရာများ ၏ ကလောင်ဖျားမှ မျက်ရည်သဖွယ် စီးကျလာသော မင်ရည်များ သည် စာရွက်ပေါ်တွင် လာထင်သောအခါ မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ဆောင်းပါးစာတမ်းများ ဖြစ်လာကြသည်။ မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်စက အရှိန်အဟုန်နှင့် စီးဆင်းလာသော မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ဆောင်းပါး ဒီရေသည် ရပ်နားသွားခြင်း မရှိဘဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်၊ တစ်လပြီးတစ်လ၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြာသွားပြီ ဖြစ်ခဲ့သော် လည်း ဒီရေ အရှိန်အဟုန်သည် အားပျော့သွားချင် သွားမည် ဖြစ်စေကာ မူ ဆက်လက် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းနေသည်။ မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ဆောင်းပါးစာတမ်း ဒီရေအရှိန်အဟုန် အားပျော့သွားချိန်၌ ဒီရေ အရှိန် အဟုန်ကို ဆောင့်တွန်းပေးလိုက်သည့် အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ ‘မြသန်း တင့်’ စာအုပ် ထွက်ပေါ်လာသည် ဟု ဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပေ။

မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်စက မြသန်းတင့်အမှတ်တရ ဆောင်းပါးစာ တမ်း ဒီရေ အားကောင်းနေချိန်၌ မိမိ၏ ကလောင်သည် ယင်းအားကော င်းနေသော ဒီရေအရှိန်အဟုန်ကို ထိုးဖောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ ကြောင့် မိမိကလောင်ဖျားမှ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်မင်သည် စာရွက်ပေါ် စီးကျမသွားဘဲ ခြောက်ခန်း သွားခဲ့ သည်။

ယခု မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့် နောက် လေးနှစ်လောက်ကြာမှ မိမိကလောင်ဖျားမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်မင်သည် စက္ကူပေါ်တွင် ထင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလို မြသန်းတင့် အကြောင်း စာတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာအောင် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်သူမှာ ချစ်ဦးညို ဖြစ်သည်။ ချစ်ဦးညိုကသာ စတင်

နှိုးဆော်မှု မပြုလုပ်လျှင် ယခုလို မြသန်းတင့် အမှတ်တရ တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာချင်မှ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ မြသန်းတင့် ကွယ်လွန်စက မြသန်းတင့်အကြောင်း အများ သူငါ ရေးကြသော်လည်း မိမိကမူ တစ်နေ့ကျမှ ရေးမည်ဟူ၍ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုအတွင်း ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ် တာဝန်ယူသော ချစ်ဦးညိုက သူ အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်သော ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်တွင် မြသန်းတင့် အကြောင်း အမှတ်တရ ဆောင်းပါးများ ရေးပေးဖို့ မိမိကို တိုက်တွန်း နှိုးဆော်သည်။ ဆောင်းပါးများကိုလည်း တစ်ပုဒ်တည်းနှင့် အပြီးမသတ်ဘဲ ဆက်တိုက် ရေးနိုင်သလောက် ရေးရန်၊ ဖြစ်နိုင်ပါက စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေနိုင်လောက်အောင် ရေးရန် ထပ်ဆင့် တိုက်တွန်းသည်။ ။

ချစ်ဦးညို၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်တွင် မြသန်းတင့်အကြောင်း အမှတ်တရ ဆောင်းပါး လေးငါးပုဒ်လောက် ရေးဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုအတောအတွင်း ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်သည် မိမိ၏ မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ဆောင်းပါးများကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဇီဝိန်ချုပ်သွားသည်။ ။ ထိုအခါ တစ်ပိုင်းတစ်ပျက်နှင့် ကျန်ခဲ့သော မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ဆောင်းပါးများ သည် မှီခိုရမည့် နေရာ ရှာသောအခါ ကုမုဒြာဂျာနယ်၊ ယနေ့ခေတ်ဂျာနယ်၊ စံပယ်ဖြူ မဂ္ဂဇင်းတို့ ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ။ ယင်းစာစောင်များ ထဲ၌ လည်း တစ်စောင်တည်း၌ ဆုံးခန်းရောက်အောင် ရေးနိုင်သည့် အခြေအနေမပေးဘဲ ယခုနောက်ဆုံး စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း ကျမှ အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

မြသန်းတင့် အမှတ်တရ ရေးထားသော ဤစာအုပ်၌ မိမိနှင့် ထိတွေ့မှုရှိသော မိမိနှင့် ခေတ်ပြိုင် ရဲဘော် ရဲဘက်၊ ရေးဖော်ရေးဖက်၊ တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွားဖော်သွားဖက် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အကြောင်းကို မိမိနှင့် ထိတွေ့သမျှအပေါ် အခြေခံလျက် ရိုးသားစွာ ရေး

သားတင်ပြထားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိမိ ဖန်တီးသော စာအုပ်ထဲက ဇာတ်
ကောင်ကို ခြယ်မှုန်းရာ၌ မြသန်းတင့်ကို ပိုတွက်သူများက မိမိကို စုတ်ချ
က် မရဲတရဲ ဆွဲနေသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြသန်းတင့်ကို လျှော့တွ
က်သူများက မိမိ၏ စုတ်ချက် ရဲလွန်းသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ထင်
ကောင်း ထင်ရမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ပါရဂူ

၁၅၊ ၁၊ ၂၀၀၂။

* * *

လူနာဆောင်ထဲ ဝင်မည်ပြုသောအခါ ယခင်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် နှစ်ခုသုံးခုကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ။

၁၉၅၆ ခုနှစ်ကုန်လောက်က ဖြစ်သည်။ ။ နယူးဒေလီမြို့၌ အာရှစာရေးဆရာညီလာခံ ကျင်းပပြုလုပ်မည် ဖြစ်၍ ညီလာခံမကျင်းပမီ တစ်လအလိုလောက်တွင် အာရှစာရေးဆရာ ညီလာခံ အတွင်းရေးမှူး အဖွဲ့ဝင် မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ဒေလီမြို့တွင် သွားရောက် နေထိုင်ရသည်။ ။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်မှ စာရေးဆရာအဖွဲ့က ဖိတ်သောကြောင့် ဒေါက်တာအာနန် အမှူးပြုသော အာရှစာရေးဆရာ ညီလာခံ အတွင်းရေးမှူး အဖွဲ့ဝင်တချို့ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ကြရသည်။ ။ အာရှစာရေးဆရာ ညီလာခံ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိလည်း ထိုခရီးတွင် လိုက်ပါသွားသည်။ ။ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် မြို့တော် ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာအာနန်နှင့် ဒေသခံလူများက မိမိတို့ ကို အမရိတဆရမြို့တော်ရှိ ကြည့်စရာ၊ ရှုစရာများကို လိုက်ပြသည်။ ။

ဤတွင် အမရိတဆရမြို့ရှိ ဆစ်ခ်လူမျိုးတို့ ၏ နာမည်ကျော် ရွှေကျောင်းတော်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။ ဆစ်ခ်လူမျိုးတို့ သည် စည်းက

မ်းအလွန်ကြီးသည် ။ ရွှေကျောင်းတော်အတွင်း ဝင်ရောက်ကြသော ဘုရားဖူးများ အတွက်လည်း တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများ ထုတ်ထားသည် ။ ဘုရားကျောင်းများ အတွင်း ဖိနပ်လည်း မစီးရ ပေ။ ဦးထုပ်လည်း မဆောင်းရပေ။ ထူးခြားသော စည်းကမ်းချက် တစ်ခုမှာ ဘုရားကျောင်းအတွင်း ဝင်ရောက် ကြသူများ သည် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါတင်ပြီး သွားကြရသည် ။ ဘုရားကျောင်းအတွင်း ဝင်ရောက် သွားကြသော မိမိတို့ လည်း သူတို့ ၏ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း ဦးခေါင်းပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါ အုပ်ပြီး သွားကြရသည် ။

ဒုတိယ အတွေ့အကြုံမှာ လည်း အိန္ဒိယပြည်၌ပင် ဖြစ်သည် ။ အိန္ဒိယပြည် အာဂရာမြို့၌ ကမ္ဘာကျော် ချစ် ဗိမာန် ‘တာဂျမဟယ်’ ရှိသည် ။ ‘တာဂျမဟယ်’ ရောက်သွားစဉ်ကလည်း ‘တာဂျမဟယ်’ အဆောက်အအုံအတွင်း ဝင်ရောက်သွားသောအခါ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုကို လိုက်နာရသည် ။ မိမိတို့ စီးသွားသော ဖိနပ်ဖြင့် အဆောက်အအုံ အတွင်း ဝင်ခွင့်မပြုပေ။ အသင့်ရှိနေသော မြက်ဖိနပ်ကို မိမိတို့ ၏ ဖိနပ်အပေါ်က ထပ်ပြီးစီးလျက် အဆောက်အအုံအတွင်း ဝင်ရသည် ။ ယင်းစည်းကမ်းချက်ကို မလိုက်နာလျှင် အဆောက်အအုံ အတွင်း ဝင်ခွင့် မပြုပေ။

တတိယ အတွေ့အကြုံမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်ခန့်က ရတနာသိင်္ဂီ သတ္တုတွင်း စာပေဟောပြောပွဲ ရောက်သွားစဉ်က သတ္တုတွင်း အုပ်ချုပ်သူများက မိမိတို့ အား သတ္တုတွင်း တူးဖော်ပုံများကို လိုက်ပြကြသည် ။ ထိုအချိန်က မိမိတို့ လည်း သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာများ ဆောင်းသော ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြရသည် ။ ဦးထုပ်ဆောင်းမထားလျှင် သတ္တုတွင်း မကြည့်ရဟူသော စည်းကမ်းချက်တော့ ရှိဟန်မတူပေ။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော မိမိတို့ သည် သတ္တုတွင်း လေ့လာနေပုံကို ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ၌ သာ ဟန်တစ်လုံး ပန်

တစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ။

ယခုလည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ အသင်းအသန် လူနာဆောင်အတွင်း ဝင်မည်ပြုသောအခါ အပေါက်ဝတွင် မိမိတို့ စီးလာသော ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး အသင့်ရှိနေသော ဖိနပ်တစ်ရန်ကို စီးရသည်။ ။ အလွယ်တကူ ဝတ်၍ ရသော ဝတ်ရုံအင်္ကျီကိုလည်း မိမိတို့ အင်္ကျီအပေါ်တွင် ထပ်ပြီးဝတ်ရသည်။ ။ ယင်းစည်းကမ်းချက် များ သည် ထိုလူနာဆောင်အတွင်း သွားရောက်ကြသော ဧည့်သည် တိုင်းလိုလို လိုက်နာရသည့် စည်းကမ်းချက် ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ။

လူနာဆောင်အတွင်းရှိ ခုတင်တစ်ခုပေါ်၌ သတိမေ့နေသော မြသန်းတင့်သည် လဲလျောင်းနေရှာသည်။ ။ လူနာဆောင်၏ အပြင်ဘက် ဝရန်တာ၌ သတင်းလာမေးသူ လေးငါးယောက်လောက် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ။ ယင်းလေးငါးယောက်ထဲက ဒေါက်တာဇော်သန်းက မိမိနှင့် ကိုတာကို အခန်းထဲ ဦးဆောင် ခေါ်ငင်သွားသည်။ ။ အခန်း၀၌ နန်းအိအိဇာနှင့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သုံးယောက် ထိုင်နေကြသည် ကိုတွေ့ရသည်။ ။ လူနာခုတင်အနီး ကပ်သွားသောအခါ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် သတိမေ့ပြီး လဲလျောင်းနေရရှာသော မြသန်းတင့်ကို တွေ့ရသည်။ ။ လူနာခုတင်၏ ဘေးနှစ်ဖက်၌ မြသန်းတင့်၏ သမီးအကြီး မဗူးနှင့် အိုင်ရင်းတင်လှတို့ ရှိနေကြသည်။ ။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာညှိုးနေကြသည်။ ။

သတိမေ့ပြီး လဲလျောင်းနေသော မြသန်းတင့်ကို ကြည့်ရင်း အတိတ်က အကြောင်းအရာ တစ်ခုဆီ အာရုံ ရောက်သွားသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ၂၇ နှစ်ခန့်ကလည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ လူနာဆောင်တစ်ခုထဲ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ယခုလိုပင် သတိမေ့လျော့ပြီး လဲလျောင်းနေရရှာသော လူနာတစ်ဦးကို သွားကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းလူနာမှာ သိန်းဖေမြင့် ဖြစ်

သည် ။ သိန်းဖေမြင့်နှင့် မြသန်းတင့်သည် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ကို တွဲဖက် ရေးသားကြသည် ။ ယခုလည်း လူနာခုတင်ပေါ်၌ သတိမရတော့ဘဲ မေ့မြောနေပုံချင်းမှာ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ပြန်မထသော အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် အိပ်နေပုံမှာ လည်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည် ။

သူ့သမီး မဗူးနှင့် သူနာပြုတချို့အား လူနာအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး လူနာအဆောင်အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာကြသည် ။ လူနာဆောင်အခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားစဉ်က စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည် ။ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသောအခါ စိတ်ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မနေတော့ပေ။ မြသန်းတင့်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်သာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

အခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာ ရောက်သောအခါ ဝရန်တာတွင် မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေကြသော စာရေးဆရာတချို့နှင့် ရပ်ပြီး စကားအနည်းငယ် ပြောသည် ။ အားလုံး၏ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင် ဆိတ်သုဉ်းနေသည် ကိုသာ တွေ့မြင်ရသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ထဲက မြသန်းတင့်နှင့် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ဘက် ဖြစ်သော ယမန်နေ့ကပင် မြသန်းတင့်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုး အတူတက်သော မြသန်းတင့်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက မြသန်းတင့်အကြောင်းကို ပြောရင်း ‘ကျွန်တော်တို့ ကျိုက်ထီးရိုးအပေါ် ရောက်အောင် ခြေကျင်တက်ကြတယ်၊ စိုင့်တမော့တက်တော့ မြသန်းတင့်က မောတယ်လို့ ပြောတယ်’ လို့ ပြောကြောင်း ပြောပြသည် ။ သူပြောသော စကားကို ကြားရသောအခါ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးထဲသို့ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေသော ပြဿနာတစ်ခု ရှင်းသလိုလို ဖြစ်သွားသည် ။

မြသန်းတင့်၏ အခြေအနေမှာ ယနေ့နက်ဖြန် သူ့မိသားစုကို လည်းကောင်း၊ သူ့အသိုက်အဝန်းကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာစာပေ လောကကို လည်းကောင်း စွန့်ခွာပြီး ထာဝရ ခရီးထွက်သွားတော့မည်။ မြသန်းတင့်၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည် ။ ယခုအခြေအနေအထိ မြသန်းတင့် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် နည်း။

နံနက်စောစော အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်မှ လိမ့်ကျပြီး ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရလျက် မေ့သွားသည် မှာ သတိပြန်မရတော့ပေ။ အချို့က ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး လှေကားထိပ်က လိမ့်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည် ။ အချို့က အခြားအကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည် ။ မိမိတွေးမိသော အကြောင်းက တစ်မျိုးဖြစ်သည် ။ မြသန်းတင့်တွင် ဆီးချိုလည်း မရှိ၊ သွေးတိုးလည်း မရှိ၊ နှလုံးရောဂါလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် လေဖြတ်၍ ဖြစ်စေ၊ နှလုံးသွေးကြော ပြတ်၍ ဖြစ်စေ လှေကားထိပ်မှ လိမ့်ကျ ခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာမရှိပေ။

မြသန်းတင့် ယခုကဲ့သို့ ပြန်မထသော အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် အိပ်နေရသည့် အခြေအနေ ရောက်ရခြင်း၏ အနီးကပ် အကြောင်းမှာ သူ၏ ကျန်းမာရေးမာန်ကြောင့် ဟု ပြောချင်သည် ။ လူတို့ တွင် အလှမာန်ရှိသည် ။ ဓန မာန်ရှိသည် ။ အာဏာမာန် ရှိသည် ။ ပညာမာန်ရှိသည် ။ ယင်းမာန်မာနများမှ တစ်ပါး တချို့လူများ တွင် လူတွေ သတိမပြုမိသည့် မာန်တစ်မျိုး ရှိသေးသည် ။ ‘အာရောဂျမဒ’ (Health Infatuation) ခေါ် ယင်းမာနသည် အခြားမာန်မာန တရားများကဲ့သို့ပင် လူတို့ ကို ထိခိုက်နစ်နာမှု ဖြစ်စေသည် ။

မြသန်းတင့် ကျိုက်ထီးရိုးမသွားခင် တစ်နေ့က ညချမ်းအချိန် သူနှင့် ကျွန်တော် ရှမ်းကန်ဟိုတယ်(၃) တွင် ဆုံကြသည်။ ။ မန္တလေး နဂါးစာပေ မှ ဦးထွန်းဦး၏ ညီ ကိုထွန်းရွှေသည် ရန်ကုန်လာလျှင် မြသန်းတင့်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ ရှိသည်။ ။ ကိုထွန်းရွှေ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ သော ဝိုင်းများ တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးအောင်သင်းလည်း ပါသည်။ ။ ထိုနေ့ ကဝိုင်း၌ မူ ဦးအောင်သင်း ခရီးလွန်နေ၍ ပါမလာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်တည်းသာ ကိုထွန်းရွှေ၏ ဧည့်သည် များ ဖြစ်သည်။ ။

ညနေချမ်းအချိန်ဖြစ်သည်။ ။ ဆောင်းဝင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေ၍ ရှမ်းကန် အဆောက်အအုံထဲတွင် ဝိုင်းမလုပ်ဘဲ အ ဆောက်အအုံ ရှေ့မျက်နှာစာ မြက်ခင်းပြင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ။ မြ သန်းတင့်နှင့် သူ၏ လမ်းလျှောက်အဖွဲ့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စော စောတွင် ထပြီး ကျိုက်ထီးရိုး သွားကြ တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ဝိုင်း ၏ အနီးကပ် ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းအရာမှာ ‘မြသန်းတင့်နှင့် သူ၏ လမ်းလျှောက်အဖွဲ့၏ ကျိုက်ထီးရိုးခရီး’ ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုနေ့က မြသန်း တင့်သည် ဝိစကီ တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်ရုံရှိသေး ယခင်အကြိမ် များကထ က် မြူးကြွနေသည်။ ။ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်နေသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ ကျိုက်ထီး ရိုးသွား မည်ဖြစ်၍ မြူးကြွနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျိုက်ထီးရိုးခရီး အကြောင်းကို ပြောနေရသည် ဖြစ်၍ အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ကျွန်တော် နက်ဖြန်နံနက် ကျိုက်ထီးရိုးသွားမယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လမ်း လျှောက်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေ ပါမယ်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပေါ်မှာ ကျိုက် ထိုဟိုတယ်ရှိတယ်၊ ကျိုက်ထိုဟိုတယ်ကို ဖုန်းနဲ့ ဘုတ်ကင် လုပ်ထား ပြီးပြီ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို ခြေလျင်အတက်အဆင်း လုပ်မယ်’

စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသော သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း ကျွန်

တော် သူ့အကြောင်း တွေးနေမိသည် ။ မြသန်းတင့်သည် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ပညာမာန်၊ စာရေး ဆရာမာန် မရှိပေ။ သူ့လောက် အောင်မြင်မှု မရှိသော်လည်း ၊ သူ့တစ်ဝက်လောက်ပင် အောင်မြင်မှုမရှိသော်လည်း လက်မထောင်နေကြသော စာရေးဆရာတချို့ ရှိသည် ။ ယင်းစာရေးဆရာ အချို့သည် ပညာမာန်၊ စာရေးဆရာမာန် ကင်းသော မြသန်းတင့်၏ နောက်ခံကားချပ်များ ဖြစ်နေကြသည် ။ မြသန်းတင့်သည် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ကြီးနှင့် နေရသော ရှားရှားပါးပါး စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဓနကို အကြောင်း ပြု၍ ၊ ဥစ္စာကို အကြောင်းပြု၍ ဘဝင်မြင့်နေသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ့ဘဝကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ သာမန်လူများ အကဲခတ်နိုင်သည့် မာန်တစ်မျိုး ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ယင်းမာန်မှာ ကျန်းမာရေး မာန်ဖြစ်သည် ။ ဒီဃနိကာယ်တွင် အာရောဂျမဒ (ကျန်းမာမာန်)၊ ယောဗ္ဗနမဒ (အရွယ်မာန်)၊ ဇာတိမဒ (အမျိုး ဇာတိမာန်) ဟူ၍ မာန်သုံးမျိုး ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည် ။

မြသန်းတင့်၏ ဘဝတွင် ကျန်းမာမာန် တွယ်ကပ်နေသည် ကို မဆွကပင် သိလာခဲ့သည် ။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အလုပ်ဖြင့်လည်း ပြသည် ။ စကားဖြင့်လည်း ပြသည် ။ ပုလင်းကဲ့နှင့် တူသော မျက်မှန်ထူထူကြီးကို တပ်ထားရလောက်အောင် မျက်စိအားနည်း သော်လည်း ပကတိ မျက်စိမြင်သူ တစ်ဦးကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည် ။ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မြို့ထဲထွက်သည် ။ ဘတ်စ်ကားစီးသည် ။ ကားများ ဥဒဟိုပြေးသွားနေသော လမ်းကို ဖြတ်ကူးသည် ။ သူ၏ အပြုအမူကို ကြည့်လျှင် မျက်စိ အကောင်း ပကတိ ရှိသူတစ်ယောက်လို ထင်ရသည် ။

သို့ရာတွင် အမှန်က သူ၏ မျက်စိအမြင်အားသည် တစ်လံနှစ်လံ လောက် အကျော်တွင် လူရပ် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။ သူ၏ မျက်စိကို ကုမည့် မျက်စိကုဆရာဝန်က သူ့မျက်စိကို စမ်းသပ်ကြည့်သော အခါ မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ထိုမျှလောက် မျက်စိအမြင် အားနည်းသူတစ်ယောက် မြို့ထဲ တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေသည် ကို သိရ၍ အံ့သြသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ့အသိ မျက်စိကုဆရာဝန်က ‘ခင်ဗျားမျက်လုံး တစ်လုံးလောက်သာ မြင်ရတော့တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ခပ်တည်တည်နဲ့ မြို့ထဲသွားလာနေတာ အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်’ ဟု ပြောသည် ။ ဆရာဝန်ပြောသော စကားကို မြသန်းတင့်ကိုယ်တိုင်က ပြန်ပြော၍ သိရခြင်း ဖြစ်သည် ။ မျက်စိခွဲ ကုသပြီးသည့် နောက်မှ သာ သူ့မျက်လုံးအခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည် ။

မြသန်းတင့်သည် သူကျန်းမာကြောင်း၊ သူ့တွင် ဘာရောဂါမှ မရှိကြောင်း မကြာခဏပြောသည် ။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန် ခရီးလျှောက်ဖော်လျှောက်ဖက် များ နှင့် ငါးမိုင်ခြောက်မိုင် လောက် လမ်းလျှောက်သည့် အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူပြောပြလေ့ရှိသည် ။ ယင်းသို့ ကျန်းမာမာန်ဖြင့် ‘ငါမသေဘူး၊ ရေကူး တတ်တယ်’ ဟု ဟစ်ကြွေးနေသော်လည်း သူ့နောက်က ဇရာ ခေါင်းမြီးခြုံ လိုက်လာသည် ကို သူ သတိမပြုမိပေ။

ယခုလည်း ကျိုက်ထီးရိုးသွားပြီး ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ် အတက်အဆင်း လုပ်မည်ဟူ၍ ကြွေးကြော် နေသည် ။ သူ၏ ကြွေးကြော်သံကို ကြားနေရသော ကျွန်တော်သည် သူ၏ ကြွေးကြော်သံနောက်၌ ကျန်းမာမာန် မှီခိုတွယ်ကပ် နေသည် ကို လှမ်းမြင်နေသည် ။

ကျိုက်ထီးရိုးတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာကြသည် ။

ညနေပိုင်းအချိန် အိမ်ပြန်ရောက် လာကြသည် ။ ထိုည အိမ်သူအိမ်သားများကို ကျိုက်ထီးရိုးအကြောင်း ဖောက်သည် ချသည် ။ စကားပြောရင်း နောက်ကျပြီးမှ အိပ်ပုံရသည် ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော အိပ်ရာက ထသောအခါ လမ်းလျှောက်ဖက်များက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျအတိုင်း လမ်းလျှောက်ဖို့ အိမ်ရှေ့ စောင့်နေကြသည် ။ မြသန်းတင့် အိပ်ရာကထပြီး လက်တစ်ဖက်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းမည်လုပ်သည် ။ ထိုအခိုက် လှေကားထိပ်မှ ပြုတ်ကျသွားရာ ရုတ်တရက်လည်း ဖြစ်နေပြန်၊ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ပစ္စည်းကို ကိုင်ထားရ၍ လှေကားလက်ရန်းကို မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားရာ ဦးခေါင်းကို သံပေါင်နှင့် ဆောင့်မိပြီး သတိပြန်မရတော့ဘဲ ဆေးရုံတင်လိုက်ရ သည့် အခြေအနေ ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မြသန်းတင့် အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်မှ လိမ့်ကျသွားခြင်းသည် ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ပြီး လိမ့်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သလော၊ ရုတ်တရက် လေဖြတ်ပြီး လိမ့်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် ရှောင်တခင် ပေါ်လာသော ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းလော။ မြသန်းတင့်တွင် ဆီးချိုရောဂါမရှိ၊ သွေးတိုးရောဂါမရှိ၊ နှလုံးရောဂါမရှိ။ ယင်းအခြေအနေ၌ ယခုကဲ့သို့ ရှောင်တခင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ လိမ့်ကျသွားသည် ဆိုသည် မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည် ။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အခြေဆိုး၊ အနေဆိုး ဖြစ်ရသနည်း။ သူ၏ ကျန်းမာမာန်သည် အဓိက အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် မှားသွားမည်လား မသိပေ။

ကျိုက်ထီးရိုး မသွားခင်ကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောစောထပြီး ငါး
မိုင်ခြောက်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုး ရောက်သွား
သော အခါလည်း ခြေလျင်အတက်အဆင်း လုပ်သည်။ ပြန် လာပြီး
နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ လည်း နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း လမ်းလျှောက်
ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ သို့သော်လည်း မြသန်းတင့်သည် စိတ်သွားတိုင်း ကို
ယ်မပါနိုင် ဆိုသည် ကို သတိပြုမိဟန် မတူပေ။ ရောက ကျန်းမာမာန်ကို
အမှ ညံ့ခြွေ ခြွေနေသည် ဆိုသည် ကို လျစ်လျူရှုထားပုံရသည်။ အသက်
နှစ်ဆယ်အရွယ် ပျိုတုန်း ရွယ်တုန်း၊ သန်တုန်း မြန်တုန်းဟု
ထင်မှတ်နေပြီး မိမိ၏ တကယ့်တကယ် အသက်ခုနစ်ဆယ် အရွယ်ကို
မေ့ထားဟန်တူသည်။

စိတ်က မည်မျှပင် ဆောင်နေသော်လည်း ကိုယ်ကာယအနေဖြင့် ထို
မျှလောက် ပန်းလျနေသည် ဖြစ်၍ နံနက်စောစော အိပ်ရာကထပြီး အိပ်
မှုန့်စုံမွှားနှင့် အောက်ထပ်ဆင်းမည် ပြုသောအခါ လှေကားထိပ်၌ ဒူးညှ
တ် မသွားပေဘူးလော။ ဒူးညှတ်သွားသောအခါ၊ ခြေခွင်သွားသောအခါ
ရှောင်တခင်ကလည်း ဖြစ်နေပြန်၊ လက်နှစ် ဖက်ကလည်း မအားသဖြင့်
ရုတ်တရက် ခြေချော်ကျသွားပြီး၊ သံပေါင်နှင့် ဆောင့်မိပြီး ဦးခေါင်းတွင်
ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရပြီး တစ်ဖန် ပြန်မနိုးတော့သည့် အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့်
အိပ်သွားခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလော။

‘စိုင့်တမော့တက်တော့ မြသန်းတင့်က မောတယ်လို့ ပြောတယ်’ ဟု
သော မြသန်းတင့်၏ လမ်းလျှောက်ဖော်၊ ကျိုက်ထီးရိုးတက်ဖော်၏ ပြော
စကားသည် မိမိ၏ တွေးတော ထင်မြင်ချက်ကို အားပေး ထောက်ခံ နေ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

မြသန်းတင့်နှင့် တစ်ဖန်ပြန်ဆုံဖို့ လမ်းမရှိတော့ဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင်

အသည်းအသန် လူနာဆောင်မှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခွဲခွာလာခဲ့သည် ။
ဆေးရုံက မဆင်းခင်ပင် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် လာသော ကဗျာဆရာ
အောင်ဝေးကို တွေ့ရသည် ။ နဂိုကပင် သုတ်သီးသုတ်ပျာ လုပ်တတ်
သော အောင်ဝေးသည် ပိုပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေသည် ။ သူလည်း
မြသန်းတင့်ကို သတင်းလာမေးခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြသန်းတင့်ကို သတင်း
လာမေးရင်း သူ့တွင် ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပါလာသည် ။ ထိုကိစ္စမှာ တမန်
တော် လုပ်ရသည့် ကိစ္စဖြစ်သည် ။

အောင်ဝေးနှင့် သတင်းတစ်ခု ပါလာသည် ။ ‘ဒဂုန်တာရာ သတင်း
လာမေးမည်’ ဟူသော သတင်းဖြစ် သည် ။ ထိုအချိန်က ဒဂုန်တာရာလ
ည်း ရန်ကုန်ရောက်ရှိနေခိုက် ဖြစ်၍ မြသန်းတင့်ကို
သတင်းလာမေးခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည် ။ ဒဂုန်တာရာ မျက်စိမမြင်တော့ပေ။
အပြင်ထွက်လျှင် အတွဲနှင့် ထွက်ရသည် ။ မြသန်းတင့် တက်ရောက်ကု
သနေရသော လူနာဆောင်မှာ ဆေးရုံအပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်၍ ဒဂုန်တာရာ
ရောက်လာလျှင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အပေါ်ထပ် တက်ရလိမ့်မည်။
သူ့အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်နေကြ၍ သတင်းလာ မမေးလျှင် သူ့တာဝန်မ
ကျေဟု မည်သူကမျှ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သာ ဒဂုန်တာရာ
ဆိုလျှင် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဒဂုန်တာရာသည်
ဆောင်းကာလ အချိန်အတွင်း ရန်ကုန်တွင် လာရောက်နားခိုလေ့ရှိသည်
။ သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ သည် သူ ရန်ကုန် ရောက်လာသည် ဆိုသ
ည့် သတင်းကြားလျှင် သူ တည်းခိုနေထိုင်သော အိမ်သို့ သူနှင့် တွေ့ဆုံရ
န် သွားကြစမြဲ ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ့မိတ်ဆွေများ ၏ အလာကို
မစောင့်ဘဲ သူက ဦးအောင် သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည် ။

ဒဂုန်တာရာသည် အသက်ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ မျက်လုံးကလည်း မကောင်း၊ သို့သော်လည်း အားမာန်အပြည့် ရှိသည်။ ကက်ဆက်နှင့် အသံသွင်းပြီး စာရေးသည်။ မိမိတို့ သာ သူ၏ အခြေမျိုး ရောက်ရှိနေလျှင် စာရေးနိုင်ဖို့ ဝေးစွာ အိမ်ထဲကပင် အိမ်အပြင် ထွက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဒဂုန်တာရာသည် ပန်းပန်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ၏ အားမာန်သည် ကျန်းမာမာန် ဖြစ်မသွားဖို့ လိုသည်။

တစ်လောက သင်းမြစန္ဒီ (မြင့်မြင့်စိန်) အောင်ပန်းက တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ဒဂုန်တာရာအကြောင်း ကြားရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ‘ဒဂုန်တာရာ အိမ်အပေါ်ထပ်က လိမ့်ကျလို့’ ဟူ၍ မြင့်မြင့်စိန်က ပြောသည်။ ဒဂုန်တာရာ အိမ်အပေါ်ထပ်က လိမ့်ကျပုံမှာ မြသန်းတင့် အိမ်အပေါ်က လိမ့်ကျပုံနှင့် တူနေသည်။ သို့သော်လည်း ဒဂုန်တာရာက ကံကောင်းသွားသည်။ အောက်ထပ် သမံတလင်းပေါ် ဦးခေါင်းနှင့် မကျ။ ဦးခေါင်း အပေါ်ထောင်နေသည် ဟု သိရသည်။ ကိုယ်လက် အတန်ငယ် ပွန်းပဲ့သွားရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဆိုးဆိုးဝါး ဝါး ထိခိုက်သွားခြင်းမရှိဟု သိရသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်လျှင် သူ၏ အားမာန်သည် ကျန်းမာမာန် ဖြစ်မသွားပေဘူးလား။ အိမ် အောက်ထပ်တွင် အဘယ်ကြောင့် မအိပ်သနည်း။ အိမ်အပေါ်ထပ်က အောက်ထပ်အဆင်း လူတွဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် မဆင်းသနည်း။ ဆင်းနေကျဖြစ်၍ ဆင်းခြင်းဖြစ်သလား။ ဒဂုန်တာရာ၏ အားမာန်သည် ကျန်းမာမာန် အဖြစ်များ ပြောင်းလဲသွားပြီလား။

ဆေးရုံက ပြန် လာပြီးနောက် မိမိအိမ်၌ နေရင်း မချွတ်ကြားရတော့

မည့် အမင်္ဂလာ သတင်းကိုသာ နားစွင့်နေသည်။ ။

* * *